

Arrest

nr. 220 800 van 6 mei 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VAN OVERDIJN
Messidorlaan 330/box 1
1180 BRUSSEL**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 22 februari 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 januari 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 februari 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 maart 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. VAN OVERDIJN, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 11 januari 2012 en heeft zich een tweede keer vluchteling verklaard op 11 januari 2016.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 11 maart 2016 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Op 13 juli 2017 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot inoverwegingname (meervoudige asielaanvraag). Verzoeker werd gehoord op 22 augustus 2017 en op 9 november 2017.

1.3. Op 22 januari 2018 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 23 januari 2018 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bent geboren op 14 januari 1993 in het kamp Ayn al-Hilwe voor Palestijnse vluchtelingen in Libanon. U bent van Palestijnse origine, bent als Palestijns vluchteling geregistreerd bij de UNRWA, en u bent soennitisch moslim qua religie. Uw beide ouders leven nog. U heeft twee zussen en een broer.

U studeerde tot het 3de middelbaar. Vervolgens volgde u een opleiding airco aan het UNRWA-instituut Siblin voor beroepsopleidingen. Hierna begon u airco-installaties te herstellen en vervolgens begon u te werken in een airco-winkel. Dit werk deed u tot uw vertrek. In 2010 sloot u zich aan bij Fatah als bewaker. U werd enkele maanden getraind en vervolgens toegewezen aan de lijfwacht van Lino, de voornaamste Fatah-commandant in het kamp. In deze periode vonden sporadisch schermutselingen plaats tussen Fatah en mannen van islamistische groeperingen in het kamp. Zelf was u in drie acties betrokken. Bij de laatste actie zijn twee van uw collegelijfwachten omgekomen en een derde werd verwond.

Een keer patrouilleerde u op de groentemarkt in het kamp samen met enkele collega's. Toen kwam een gemaskerde aanhanger van de islamist Bilal Badr op u af en zei dat u beter voor hen kon werken. Uw collega's reageerden door hun wapens op te spannen en in de lucht te schieten en de man liep weg.

Een andere keer vergezelde u uw moeder en uw broer naar de behandeling van uw broer. U stond buiten te wachten toen iemand u met een geweer op uw hoofd sloeg. U verloor het bewustzijn en werd wakker op het kantoor van de veiligheidsdiensten. U vermoedt dat dit islamisten waren gezien u met niemand anders problemen heeft.

Rond 10 november 2011 werd u 's nachts ontvoerd door drie mannen van de groepering van Bilal Badr. Ze brachten u naar een kamer waar ze u sloegen en martelden. Een verantwoordelijke van de groepering zei dat u met hen moest samenwerken en hen informatie moest geven over Lino. U moest ook collega's informatie laten brengen. Vervolgens lieten ze u gaan.

Hierna besloot u het land te verlaten. U liet een smokkelaar een Italiaans en een Braziliaans visum regelen in uw paspoort. Vervolgens verliet u Libanon. Via Syrië, Turkije en Griekenland reisde u naar Italië. Op 27 december 2011 ging u in Italië naar de luchthaven om hulp te zoeken voor uw reis naar België. Daar werd u drie dagen opgesloten en werden uw vingerafdrukken genomen in het kader van een asielaanvraag. U wachtte het resultaat van deze asielaanvraag echter niet af, maar reisde dadelijk over land verder naar België. Op 11 januari 2012 diende u in België een eerste asielaanvraag in. U vreesde in het kader van de Dublin-overeenkomsten naar Italië te worden teruggestuurd gezien zij voor uw asielaanvraag verantwoordelijk waren. Daarom volgde u uw asielaanvraag niet op. U bleef de jaren nadien steeds in België en uw ouders kwamen u in deze periode een keer kort bezoeken. Op 11 januari 2016 diende u een tweede asielaanvraag in en deze werd op 14 juli 2017 in overweging genomen.

In de maand na uw vertrek uit het kamp zouden islamisten nog drie of vier keer in uw huis zijn binnengevallen. Tot nu toe zouden ze uw familie lastig vallen.

Vanwege de recente schermutselingen in Ayn al-Hilwe zouden uw ouders zich gedwongen hebben gezien in de Musalli-moskee buiten het kamp toevlucht te zoeken. Bij deze gevechten zou ook uw familiehuis zijn beschadigd.

Ter ondersteuning van uw relaas legde u de volgende documenten voor: uw identiteitskaart, de UNRWA-kaart van uw familie, een attest van Fatah, een artikel over de situatie in Ayn al-Hilwe, uw reisdocument, twee lidkaarten van Fatah, twee brieven van Fatah al-Islam, uw oude identiteitskaart, foto's van de schade aan uw huis tijdens recente gevechten, de reisdocumenten van uw ouders en werkattest van uw vader en een vertaling, een trainingsattest en uw werkcontract in België.

B. Motivering

Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet refereert, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Deze uitsluiting geldt evenwel niet wanneer de bijstand of bescherming van de UNRWA om welke reden dan ook is beëindigd. Indien de bijstand heeft opgehouden te bestaan, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1E en 1F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten. De bijstand heeft opgehouden te bestaan wanneer het orgaan dat de bijstand levert opgeheven wordt, of wanneer het voor de UNRWA onmogelijk is zijn opdracht te vervullen, of wanneer vast komt te staan dat het vertrek van een persoon uit het mandaatgebied van de UNRWA zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Dit is het geval indien de asielzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor de UNRWA onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (Hof van Justitie 19 december 2012, C-364/11, El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal, §§ 58, 61, 65 en 81).

Uit uw verklaringen blijkt dat u als Palestijn een verblijfsrecht had in Libanon en er de bijstand van de UNRWA verkreeg, zo kregen jullie onder andere bijstand op vlak van scholing en medische verzorging (zie gehoorverslag CGVS dd. 22/08/2017 [1], p. 3, 4, 5, 7, 14). Rekening houdend met artikel 1D van het Verdrag van Genève van 1951, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, dient onderzocht te worden of uw vertrek uit uw land van gewoonlijk verblijf zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil die u ertoe gedwongen hebben het gebied waarin het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

U beweert een lijfwacht van de Fatah-commandant Lino te zijn geweest (zie CGVS 1, p. 9, 11, 18) en daardoor problemen te hebben gehad met islamistische groeperingen in het kamp Ayn al-Hilwe bij Sidon. Naar het oordeel van het Commissariaat-generaal dient echter te worden vastgesteld dat aan deze problemen die u ertoe zouden hebben aangezet het mandaatgebied te verlaten, geen geloof kan worden gehecht omwille van de volgende redenen.

Om te beginnen is een eerste incident dat op de groentemarkt in het kamp zou zijn gebeurd absoluut niet geloofwaardig. U verhaalde hoe u met enkele collega-bewakers - gewapend en in uniform - overdag aan het patrouilleren was, toen een gemaskerde man op u af stapte, geld in uw zak stak en u zei dat hij van de islamistische groep van Bilal Badr was en dat u beter voor hen kon gaan werken. U zou informatie over Lino moeten doorspelen en andere collega's overhalen hetzelfde te doen (zie CGVS 1, p. 19, 20). Het is onzinnig dat die militant zo zou handelen. Door overdag op een markt gemaskerd rond te lopen zou hij zichzelf uitermate verdacht maken en het houdt geen steek dat hij het dan zou aandurven om op een gewapende patrouille van Fatah-mannen af te stappen. U legde uit hoe de situatie in het kamp op dat moment gespannen was. In die context had die man moeten bedenken dat het goed mogelijk was dat er op hem zou worden geschoten wanneer hij gemaskerd op bewakers van Fatah zou afgaan, want die zouden, gegeven de context, logischerwijs denken dat het om een aanval gaat. Hiernaar gevraagd zei u eerst dat uw collega's hun wapens opspanden toen ze die man zagen. Vervolgens zegt u zelfs dat uw collega's in de lucht schoten (zie CGVS 1, p. 20). Zo blijkt dus dat, als men de lijn van uw relaas volgt, die man zijn leven riskeerde, enkel en alleen om u aan te spreken. Het is niet geloofwaardig dat hij dat zou doen. Het is trouwens zeer opvallend dat u initieel zei dat uw collega's hun wapens opspanden waarop de man wegliep, maar dat u vervolgens zei dat uw collega's in de lucht schoten waarna die man wegliep. Dit is een kleine maar significante variatie. Men kan er immers van uitgaan dat u zich nog heel duidelijk voor de geest zou kunnen halen of er bij dat incident nu schoten werden afgevuurd of niet. Indien er schoten werden gelost zou dat vanzelfsprekend een grote paniecreactie bij de omstaanders hebben uitgelokt. Dit, samen met het geluid en de spanning, zou toch moeten hebben verzekerd dat u dadelijk duidelijk had gezegd dat er werd geschoten. Aansluitend moet nog worden opgemerkt dat men zich moeilijk een situatie kan indenken waarbij die man minder kans had u te overhalen. U was daar op de markt in het gezelschap van collega's die klaarblijkelijk zagen wat die man deed, want ze reageerden erop (zie CGVS 1, p. 20). Het spreekt toch voor zich dat, indien u informatie over Lino zou beginnen geven, dat zou worden gezien als verraad en dat dat dus in het grootste geheim zou moeten gebeuren. Geheimhouding was echter al bij voorbaat uitgesloten aangezien die man u in het openbaar en in het zicht van uw collega's geld toestak. Het bovenstaande samengevat moet gezegd dat dit incident absoluut niet geloofwaardig is.

Dan was er het incident waarbij u op uw hoofd werd geslagen en het bewustzijn verloor (zie CGVS 1, p. 20). U heeft geen idee wie de dader was, maar u brengt dit in verband met uw vluchtrelaas omdat, zo

stelt u, u met niemand problemen heeft buiten die islamisten (zie CGVS 1, p. 20). De geloofwaardigheid van dit incident hangt dus volledig af van de geloofwaardigheid van uw ruimere probleem, maar kan er niet toe bijdragen. De link met de islamisten is immers louter hypothetisch.

Wanneer men kijkt naar de incidenten die u meemaakte moet men vaststellen dat de gedragingen van deze groep islamisten logica en dus geloofwaardigheid ontberen. Indien men de lijn van uw relaas volgt was het hun bedoeling u zover te krijgen dat u voor hen zou spioneren (zie CGVS 1, p. 20, 21). In dat kader deden ze een poging u te overtuigen door u op de markt geld toe te stoppen. Zoals hierboven uitgelegd zou dat een uitermate onhandige actie zijn. Het volgende incident is dat u op uw hoofd werd geslagen. Indien men aanvaardt dat ook dat diezelfde islamisten waren moet gezegd dat dit hoegenaamd niet helpt om u te overtuigen. Vervolgens zouden ze u hebben ontvoerd en gefolterd waarna ze u lieten gaan, blijkbaar in de verwachting dat u vanaf dan hun informant zou zijn (zie CGVS 1, p. 21). Het is echter niet duidelijk waarom ze zouden denken u te kunnen overtuigen. U bent hen immers niet beginnen helpen toen ze u geld aanboden en verder is er geen enkele aanduiding dat u hen goedgezind zou zijn. U kende persoonlijk geen leden van de groep van Bilal Badr en stelt duidelijk dat u geen sympathie had voor hen (zie CGVS 1, p. 22). Het feit dat u bij Fatah was gegaan duidt eveneens aan dat u niet aan de kant van de islamisten staat. Het is dus niet aannemelijk dat de groep van Bilal Badr zou menen dat het de moeite loont u te proberen overtuigen. De manier waarop ze, volgens uw relaas, probeerden u te overtuigen is bovendien onlogisch. Men moet bij gevolg concluderen dat u de opzet van de islamisten in uw verhaal niet aannemelijk kon maken.

Verder is het opmerkelijk dat u beweert dat een van uw oversten u zou hebben gezegd te vluchten (zie CGVS 1, p. 13). Dit is bizar, want normaal gezien zou men toch denken dat de leiders van Fatah juist vooral niet zouden willen dat hun strijders het kamp ontvluchten.

Dan dient nog te worden opgemerkt dat u blijkbaar geen duidelijk beeld hebt van wat de twee documenten van Fatah al-Islam die u voorlegde precies zijn. U noemt het brochures die werden uitgedeeld (zie CGVS 1, p. 15-16). Specifiek gevraagd naar wat u bedoelt met 'uitgedeeld', antwoordde u dat dergelijke brochures worden uitgedeeld wanneer iemand wordt gezocht en verder stelt u dat ze op de muren worden geplakt (zie CGVS 1, p. 16). De getypte brief kan men inderdaad als een brochure beschouwen. De handgeschreven brief echter absoluut niet. Een handgeschreven brief kan per definitie niet zijn bedoeld om wijd te verspreiden want die kan niet in grote hoeveelheid worden gemaakt. Uit de inhoud blijkt ook duidelijk dat het hier niet om een brochure gaat, maar om een brief van een onderdeel van Fatah al-Islam aan een ander onderdeel van Fatah al-Islam (zie de vertalingen van de documenten in de groene map, toegevoegd aan het administratief dossier). Enerzijds is het vreemd dat deze interne communicatie bij uw ouders zou terecht komen. Anderzijds is het opmerkelijk dat u dit zou beschrijven als een brochure om te verspreiden, terwijl het om handgeschreven communicatie gaat tussen twee afdelingen van Fatah al-Islam die vervolgens volgens uw verklaringen specifiek aan uw ouders werd bezorgd. Het feit dat u niet volledig vertrouwd lijkt te zijn met de aard van dit document wijst op een gebrek aan belangstelling, wat bevreemdend zou zijn bij iemand die werkelijk de zaken meemaakte die u verhaalt.

Om de bespreking van uw vluchtrelaas af te sluiten dient gezegd dat uw verklaringen over de dood van A.(...) F.(...) en A.(...) H.(...) botsen met de nieuwsberichten over de gebeurtenissen. U beschrijft het incident als een moordpoging op Lino zelf waarbij twee lijfwachten omkwamen in een explosie (zie CGVS 1, p. 11, 13, 23 en zie gehoorverslag H.(...) H.(...) dd. 09/11/2017 [2], p. 9). A.(...) F.(...) was dadelijk dood (zie CGVS 1, p. 23). Nieuwsberichten (zie de nieuwsberichten en vertalingen in de blauwe map, toegevoegd aan het administratief dossier) hebben het echter over een aanval die blijkbaar specifiek tegen A.(...) F.(...) was gericht want nergens wordt vermeld dat Lino in de buurt was. F.(...) werd beschoten – geen bom – en werd in levensgevaar naar een ziekenhuis gebracht – niet op slag dood dus - waar hij stierf. Van A.(...) H.(...) is nergens sprake, wat men toch zou verwachten indien hij bij hetzelfde incident omkwam. Aansluitend klopt de chronologie niet wanneer men uw verhaal met de nieuwsberichten vergelijkt. De moord op A.(...) F.(...) gebeurde op 18 december 2011. Op 27 december 2011 werden uw vingerafdrukken in Italië genomen (zie eurodacht dd. 11/01/2012 in het administratief dossier). In principe zouden er dus ten hoogste negen dagen mogen verlopen tussen de moord op F.(...) en uw aankomst in Italië. U verklaarde echter dat er tussen de aanval en uw ontvoering zo'n 20 tot 25 dagen verliepen (zie CGVS 1, p. 24), dat u na de ontvoering twee dagen in de Musallimoskee buiten het kamp verbleef (zie CGVS 1, p. 17, 21) en dat de reis van Libanon naar Italië twee tot vier dagen duurde (zie CGVS 1, p. 23-24). In uw relaas verlopen er dus minstens 24 dagen tussen de aanval en uw aankomst in Italië. Deze berekening komt ook overeen met de reis die u schetste tijdens uw voorbereidend gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), waar u zei dat u Libanon verliet op

4 december 2011 (zie verklaringen DVZ dd. 27/01/2012 vraag 14). In uw verklaringen verloopt dus aanzienlijk meer tijd tussen de dood van A.(...) F.(...) en uw aankomst in Italië dan wat het in feite zou moeten zijn.

Al het bovenstaande in acht genomen dient te worden besloten dat het CGVS geen geloof kan hechten aan uw vluchtrelaas. Gegeven dit manifest ongeloofwaardig vluchtrelaas moet men eveneens twifelen aan uw werk als lijfwacht van Lino. De enige stukken die u als bewijs daarvan voorlegt zijn twee Fatah-lidkaarten en een kopie van een attest van Fatah (zie de voorgelegde documenten in de groene map). Dit heeft slechts bewijswaarde in zoverre de documenten kaderen in een geloofwaardig en doorleefd relaas, wat hier niet het geval is. U werd gevraagd foto's van u tijdens uw werk op te sturen, maar legde niets voor. U zou uw gsm waarop dergelijke foto's stonden namelijk kwijt zijn (zie CGVS 1, p. 22 en zie CGVS 2, p. 9). Hoe het ook zij, u legde geen degelijke bewijsstukken voor van uw werk als lijfwacht en bijgevolg moet worden geconcludeerd dat dit werk niet afdoende is aangetoond.

Verder blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd), dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert in Libanon, en dat de UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen. Voor Libanon omvat dit plan onder meer humanitaire bijstand op het vlak van gezondheidszorg, onderwijs, psychosociale steun, bescherming, emergency cash voor voedsel en huur, materiële bijstand. Uit de beschikbare informatie blijkt duidelijk dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon, en derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren.

Gelet op bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u Libanon verlaten heeft om redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil waardoor u verhinderd werd de door het UNRWA verleende bijstand te genieten. U heeft immers niet aangetoond dat de bijstand of de bescherming van de UNRWA heeft opgehouden te bestaan, noch heeft u aangetoond dat u bij terugkeer naar het kamp waar u verbleef, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen. Conform artikel 1D van de Vluchtelingenconventie juncto artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet dient u bijgevolg uitgesloten te worden van de vluchtelingenstatus.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd) blijkt dat de Libanese overheid reisdocumenten uitreikt aan Palestijnen die bij de UNRWA en bij DAPR (Department of Palestinian Refugee Affairs) geregistreerd zijn. Daarenboven blijkt uit de verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen dat bij UNRWA-geregistreeerde vluchtelingen zonder problemen kunnen terugkeren. Indien nodig kunnen zij bij de Libanese ambassade in Brussel hun reisdocument verlengen of vernieuwen. Alhoewel de procedure weliswaar verscheidene maanden in beslag kan nemen, worden er geen noemenswaardige problemen ondervonden bij het bekomen van de vereiste reisdocumenten. Deze procedure neemt overigens niet meer tijd in beslag voor Palestijnen dan voor Libanese burgers. De Syrische vluchtelingencrisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië (PRS) worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied heeft geen invloed op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreeerde Palestijnen (PRL). Er zijn geen aanwijzingen dat de houding van de Libanese autoriteiten ten overstaan van de in Libanon geregistreeerde Palestijnen die vanuit Europa wensen terug te keren naar Libanon, gewijzigd is. Geregistreeerde Palestijnen (bij UNRWA of DAPR kunnen anno 2016 nog steeds zonder problemen hun reisdocumenten vernieuwen of verlengen. Het valt evenwel niet uit te sluiten dat de General Security, die aan de start staat van het uitvaardigen van nieuwe machineleesbare paspoorten voor Libanese burgers, een tijdelijk grotere administratieve inertie aan de dag legt voor PRL.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat u over een UNRWA-registratiekaart beschikt, alsook over een Palestijnse identiteitskaart. Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat u niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA.

Voorts erkent het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in het vluchtelingenkamp Ayn al-Hilwe erbarmelijk kunnen zijn, doch in casu kan uw situatie niet ten aanzien van dat kamp worden beoordeeld. Het is absoluut cruciaal dat u een volledig en duidelijk beeld op uw situatie geeft in het kader van uw asielaanvraag en u werd hier zelfs op gewezen (zie CGVS 1, p. 1 en zie CGVS 2, p. 1, 5). Toch moet men concluderen dat u het voor het

CGVS onmogelijk maakte een duidelijk beeld te krijgen op uw leefomstandigheden, de situatie van uw familie en uw precieze herkomst. U zocht namelijk het CGVS te misleiden over verscheidene belangrijke elementen, zoals hierna wordt toegelicht:

Ten eerste legde u tegenstrijdige verklaringen af over uw woonplaatsen in Libanon. Bij uw voorbereidend gehoor bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) in het kader van uw eerste asielaanvraag verklaarde u dat uw laatste woonplaats de wijk Baraksat in Ayn al-Hilwe was (zie verklaringen DVZ dd. 27/01/2012 vraag 14). Bij het voorbereidend gehoor in het kader van uw tweede asielaanvraag verklaarde u echter dat uw laatste woonplaats in het Hiba-project in Sidon-stad was en u specificeerde dat u daar woonde van toen u tien jaar oud was tot uw achttien jaar (zie verklaring meervoudige asielaanvraag DVZ dd. 08/03/2016 vraag 10). Tijdens uw eerste gehoor op het CGVS zei u dat u altijd in Ayn al-Hilwe hebt gewoond, nooit elders (zie CGVS 1, p. 3). Specifiek gevraagd of u ooit in het Hiba-project woonde zei u van niet, maar dat u daar familie hebt en dat uw oom daar woont (zie CGVS 1, p. 3). Verderop maakte u daarvan dat uw oom daar vroeger woonde, maar dat hij nu in het kamp woont vanwege te dure huurprijzen (zie CGVS 1, p. 7). Tijdens uw tweede gehoor op het CGVS werd u opnieuw gevraagd of u zelf ooit in het Hiba-project woonde. Hierop antwoordde u eerst naast de vraag door te zeggen dat uw oom daar woonde (zie CGVS 2, p. 7). Wanneer de vraag werd herhaald antwoordde u positief (zie CGVS 2, p. 7). Gevraagd hoe lang u daar woonde zei u twee of drie jaar, rond 2007 en 2008, wat niet overeenkomt met de periode die u noemde bij uw tweede voorbereidend gehoor op DVZ, namelijk van uw tien tot uw achttien jaar (zie verklaring meervoudige aanvraag DVZ dd. 08/03/2016, vraag 10). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid ontkende u dat toen te hebben gezegd en stelt u dat u toen zei dat u tot ongeveer 2009 in project Hiba woonde (zie CGVS 2, p. 7). Gevraagd waarom u bij uw eerste gehoor op het CGVS ontkende ooit in het project Hiba te hebben gewoond, kwam u niet verder dan te zeggen dat u het misschien vergat. Deze uitleg is echter niet ernstig, gezien uw duidelijke ontkenning toen (zie CGVS 1, p. 3). Het bovenstaande in acht genomen moet men concluderen dat u het CGVS zoekt te misleiden over uw recente verblijfplaatsen in Libanon. Klaarblijkelijk was u van plan achter te houden dat u ooit in het project Hiba woonde en wilde u zodoende doen uitschijnen steeds in het kamp Ayn al-Hilwe te hebben gewoond. Dit is nochtans een punt waar het CGVS een volledig duidelijk beeld op moet hebben. Indien u gewoonlijk niet in het kamp woonde, zijn de moeilijke levensomstandigheden daar immers niet relevant bij het beoordelen van uw nood aan bescherming. In dat licht is het uitermate significant dat u ervoor koos te liegen over dit element. Redelijkerwijs moet er van worden uitgegaan dat u hierbij in gedachten had de correcte beoordeling van uw levensomstandigheden te bemoeilijken. U kon dus niet aannemelijk maken dat uw laatste adres in Libanon zich in Ayn al-Hilwe bevond. Het CGVS sluit op zich niet uit dat u op een gegeven moment in het kamp heeft gewoond en zeker niet dat u misschien vaak in het kamp kwam. Het brengt het CGVS dan ook niets bij dat u in staat bent in enig detail over het kamp te vertellen. De foto's van een beschadigd interieur die u voorlegde (zie de voorgelegde documenten in de groene map) zijn evenmin bij machte aan te tonen dat u in het kamp woonde. Het zijn slechts foto's van een beschadigd huis waarop niemand van uw familie verschijnt. Men moet u op uw woord nemen dat dit foto's van uw huis zijn, maar u geloofwaardigheid is echter al zwaar geschaad.

Ten tweede was u niet eerlijk over de reizen die uw ouders maakten. Gevraagd of u ooit bezoek uit Libanon in België kreeg antwoordde u negatief (zie CGVS 2, p. 3-4). Gevraagd wanneer u uw ouders voor het laatst zag, antwoordde u 2011 (zie CGVS 2, p. 4). Op uw facebook was op 31 juli 2016 echter een foto geplaatst van u en uw ouders waarbij u schreef dat u uw ouders voor het eerst sinds vijf jaar weer zag (zie print-outs facebookpagina in de blauwe map). Na confrontatie met deze post hield u initieel vol dat dat een foto van lang geleden was, dat u die niet hebt gepost en dat u die facebookpagina niet meer kan openen (zie CGVS 2, p. 4). Het is opvallend hoe ver u bereid was te gaan om deze leugen door te zetten. Pas nadat u kort met uw advocaat overlegde gaf u toe dat uw ouders u inderdaad waren komen bezoeken (zie CGVS 2, p. 4-5). Uw vader kon voor zijn werk een reis naar Spanje maken en ze maakten daarvan gebruik om u in België te komen bezoeken. U werd tot zesmaal toe gevraagd waarom u het bezoek van uw ouder wilde achterhouden. Daarop antwoordde u dat u bang was gevraagd te worden hoe zij waren gekomen, vervolgens insinueerde u dat men in Libanon niet mocht weten waar u bent, vervolgens zei u dat u was aangeraden door anderen dit niet te vertellen, vervolgens dat u bang was geweigerd te worden en ten slotte, nadat u gevraagd werd waarom u bang was dat u zou worden geweigerd, antwoordde u dat u het niet wist en dat u hier onder psychische druk staat (zie CGVS 2, p. 5). In acht genomen dat u loog over het bezoek van uw ouders en vervolgens niet kon uitleggen waarom u daarover loog, lijkt het erop dat u een significante reden had om te liegen die u niet wilt toelichten. Bijgevolg kan niet worden uitgesloten dat u nog andere zaken wilt achterhouden die verband houden met uw ouders en hun reizen en verblijfplaatsen.

U gaf ook toe dat uw ouders op kleine bedevaart naar Saoedi-Arabië gingen zo'n drie of vier jaar geleden en u plaatst dit ergens tussen 2010 en 2012. Dit was hun eerste en laatste bedevaart (zie CGVS 2, p. 3, 5, 6). Op uw facebookpagina stond echter ook een foto van uw vader met uw jongere broer, blijkbaar op bedevaart. Deze foto postte u op 28 maart 2015 (zie print-outs facebookpagina in de blauwe map). Hiermee geconfronteerd stelde u dat dat niet betekent dat ze ook toen daar waren (zie CGVS 2, p. 6). Dat is een feit, maar in het licht van de leugen over hun bezoek aan België moet men zich toch afvragen waarom u jaren nadien een foto zou posten over hun bedevaart. Bovendien blijkt uit het reisdocument van uw moeder dat zij in december 2016 een Saoedisch visum kreeg en dat zij op 29 december 2016 Libanon verliet om op 6 januari 2017 terug te komen. Haar terugkeer naar Libanon correspondeert met een Saoedische vertrekstempel (zie reisdocument moeder in de blauwe map). Blijkbaar ging toch in elk geval uw moeder eind 2016 nog naar Saoedi-Arabië, in weerwil van wat u verklaarde. Om duidelijkheid te krijgen over de reizen en verblijfplaatsen van uw ouders was u bij uw tweede gehoor door het CGVS gevraagd kopies voor te leggen van hun reisdocumenten. U werd er daarbij expliciet op gewezen dat u alle pagina's moest opsturen (zie CGVS 2, p. 6). U stuurde echter slechts kopies op van enkele pagina's. Bij uw moeder moet er nog een pagina zijn met een Saoedische aankomststempel, want in de pagina's die u opstuurde is enkel de vertrekstempel zichtbaar. Bij uw vader ontbreekt de pagina met de identiteitsgegevens. Uw voorgaande leugens over de reizen van uw ouders in acht genomen, samen met de foto van uw vader en broer op bedevaart in 2015 wat lijkt te botsen met uw verklaringen, kan men niet uitsluiten dat de ontbrekende pagina's relevante informatie bevatten.

Ten derde roepen ook uw verklaringen over uw eigen reisweg vragen op. Om te beginnen bent u opvallend warrig over uw paspoort (zie CGVS 1, p. 17). Initieel zei u dat u een paspoort aanvraag toen u het kamp verliet. Vervolgens zei u dat u al voordien een paspoort had aangevraagd. Dan zei u dat uw paspoort was verlopen zodat u een nieuw moest aanvragen. Vervolgens zei u dat het nog niet was verlopen maar dat u het bij de smokkelaar had gelegd opdat die er een visum in zou plaatsen (zie CGVS 1, p. 17, 21). Uw verklaringen zijn zodanig onsamenhangend dat men moet vermoeden dat ze geen oorsprong hebben in de realiteit.

Aansluitend is het bevreemdend dat de smokkelaar blijkbaar een Italiaans visum in uw paspoort plaatste, waarvan u vervolgens beweert dat u het niet heeft gebruikt omdat u twijfelde of het visum wel echt was (zie CGVS 1, p. 17). Dan moet men zich afvragen waarom u überhaupt de moeite nam om een Italiaans visum te bekomen, om nadien op illegale wijze te reizen via Syrië, dat toen al in oorlog afzonk.

In dat licht moet ook gezegd dat uw verklaringen over uw bezoek aan de luchthaven in Italië vreemd zijn. U stelt dat u naar de luchthaven in Italië ging om in België te geraken (zie CGVS 1, p. 18). Daar zijn uw vingerafdrukken genomen, moest u asiel aanvragen en werd u drie dagen vastgehouden (zie CGVS 2, p. 8). Vervolgens reisde u illegaal naar België (zie CGVS 2, p. 8). België, niet Italië, zou vanaf het begin uw doel zijn geweest (zie CGVS 2, p. 8). Dan is het bevreemdend dat u in Italië de autoriteiten zou hebben gecontacteerd want het is immers logisch dat die u zouden registreren en u zouden verwijderen tenzij u een asielaanvraag indient. U beweert dat niet te hebben beseft en u zegt dat Syriërs u hadden aangeraden hulp te vragen in de luchthaven (zie CGVS 2, p. 8). Het is echter niet logisch dat u enerzijds via een smokkelaar een illegale reis naar Europa zou regelen - zich dus per definitie bewust van het feit dat de migratiewetgeving van Europese staten u zou kunnen hinderen in het bereiken van uw doel - om daarna uzelf voor te stellen aan de Italiaanse autoriteiten en zo een eventuele asielaanvraag in België sterk te bemoeilijken.

In acht genomen dat u blijkbaar een Italiaans en een Braziliaans visum in uw paspoort had, in acht genomen dat uw vingerafdrukken in een Italiaanse luchthaven werden genomen en in acht genomen dat u zeer onlogische verklaringen aflegt over uw illegale reis naar België, moet men vermoeden dat uw reis anders verliep dan u beweert. Een reis naar Brazilië met een tussenstop in Italië lijkt de logische verklaring. Een cruciaal bewijsstuk om alle onduidelijkheden op te helderen is uiteraard uw paspoort. Het paspoort dat u had toen u naar Europa reisde zou u echter in België zijn verloren toen u er kopies van wilde nemen (zie CGVS 1, p. 15). In het licht van het voorgaande moet men er redelijkerwijs van uit gaan dat u dat paspoort achterhoudt en dat u bewust het onderzoek van het CGVS bemoeilijkt.

Ten slotte blijkt u niet eerlijk te zijn geweest over het werk van uw vader. Tijdens uw eerste gehoor bij het CGVS beschreef u het werk van uw vader als tegelzetter bij een tegelbedrijf (zie CGVS 1, p. 4) en u zei dat u soms samen met uw vader werkte (zie CGVS 1, p. 5). Hetgeen steek houdt wanneer men aanvaardt dat uw vader als tegelzetter werkt. Na uw tweede gehoor op het CGVS stuurde u echter een brief op die uw vader zou hebben gebruikt bij zijn Spaanse visumaanvraag. Daarin wordt hij beschreven

als directeur verkoop sinds meer dan vijf jaar en als vertegenwoordiger aankopen in het buitenland (zie attest werk vader en vertaling in de blauwe map). Dit is uiteraard een heel andere job dan tegelzetter.

Wanneer men al het bovenstaande in acht neemt, samen met uw reeds zwaar geschade geloofwaardigheid gezien uw ongeloofwaardig asielrelaas, moet men concluderen dat u het CGVS zoekt te misleiden over uw precieze woonplaats in Libanon, over het werk van uw vader, over de reismogelijkheden en eventueel verblijfplaatsen van uw ouders en over de manier waarop u zelf naar Europa reisde. Al deze misleidingen kunnen in verband worden gebracht met de levensomstandigheden en financiële mogelijkheden van uw familie in Libanon. Men kan daarom niet anders dan vaststellen dat u het voor het CGVS onmogelijk maakte tot een correcte beoordeling te komen van uw levensomstandigheden in geval van terugkeer naar het UNRWA-mandaatgebied en men moet redelijkerwijs vermoeden dat die beter zijn dan u wilde doen uitschijnen. U kon bijgevolg niet aannemelijk maken dat u bij een terugkeer naar uw land van gewoonlijk verblijf in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, sub a en b van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielrelaas, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig van uw asielaanvraag de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

De documenten die u voorlegde kunnen deze appreciatie niet in positieve zin veranderen. Uw oude en recentere identiteitskaarten, uw reisdocument en de reisdocumenten van uw ouders, de UNRWA-kaart, uw Belgisch contract en uw UNRWA-trainingsattest ondersteunen uw herkomst uit Libanon, uw identiteit, uw familiesituatie en uw opleiding. Dit zijn elementen die het CGVS op zich niet in vraag stelt. De genoemde documenten kunnen echter niet aantonen dat uw laatste adres in Libanon in Ayn al-Hilwe was en ze kunnen evenmin de reizen en verblijfplaatsen van uw ouders of uzelf aantonen. Het werkattest van uw vader is problematisch omdat het moeilijk te rijmen valt met uw verklaringen, zoals hierboven uitgelegd. Het attest van Fatah, de twee documenten van Fatah al-Islam en uw twee lidkaarten van Fatah werden hierboven reeds besproken. Het artikel dat u voorlegde handelt over de algemene situatie in het kamp Ayn al-Hilwe en heeft geen betrekking op uw persoon. U legde ten slotte foto's voor waarmee u de schade aan uw huis zoekt aan te tonen. Dit werd hierboven reeds besproken.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus Libanon – De actuele veiligheidssituatie- dd. 8 januari 2018) blijkt dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De meeste veiligheidsincidenten zijn geworteld in het Syrische conflict en men neemt een polarisatie waar tussen de soennitische en sjiitische gemeenschap in het land. Anderzijds zit de recente Libanese burgeroorlog nog stevig verankerd in het collectieve Libanese geheugen en bij elke opstoot van spanningen zijn de verschillende politieke leiders geneigd om tot kalmte op te roepen.

Het geweld in Libanon is niet grootschalig en beperkt zich tot een schaduwoorlog in de vorm van aanslagen, grensgeweld tussen de strijdende partijen en sektarische kidnappings. Sinds begin 2015 stellen waarnemers echter een verbetering van de algemene veiligheidssituatie vast. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen van het leger en Hezbollah en door de ontwikkelingen in Syrië nam de schaal van geweld af. Zo vindt er in Tripoli sinds april 2014, op een zelfmoordaanslag in januari 2015 na, geen sektarisch geweld meer plaats tussen de alawitische en soennitische milities. Daarnaast kwam een einde aan de golf van aanslagen met autobommen in de sjiitische regio's, vooral in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. De laatste aanslag in Beiroet vond plaats op 12 november 2015 en betrof een dubbele zelfmoordaanslag in de zuidelijke sjiitische wijk Bourj al-Barajneh.

Van 2015 tot en met de zomer van 2017 concentreerde het gros van het geweld zich in de grensregio met Syrië, voornamelijk in de noordoostelijke Bekavallei (Arsal, Ras Baalbek). Jihadistische groeperingen richten er hun pijlen naast Hezbollah op het Libanese leger, dat als een bondgenoot van Hezbollah wordt beschouwd. Het leger, dat haar troepen in de grensregio versterkte, en Hezbollah belaagden op hun beurt extremistische groeperingen. Zo vonden er in de bergrijke grensregio gewapende confrontaties plaats tussen extremistische groeperingen, waaronder IS en Jabhat Fatah al-Sham / Hayat Tahrir al-Sham (het vroegere Jabhat al-Nusra) enerzijds, en het Libanese leger of Hezbollah anderzijds. In de zomer van 2017 voerden zowel het Libanese leger, als Hezbollah grote militaire operaties uit gericht tegen de aanwezige militanten van IS en HTS/JFS. Hierbij vielen geen burgerslachtoffers te betreuren. De gewapende extremistische groeperingen verlieten na onderhandelingen met Hezbollah vervolgens collectief de grensregio, en het Libanese leger controleert nu nagenoeg de volledige Syrische-Libanese grens. Met het vertrek van de extremistische strijders kwam ook een einde aan de gewapende confrontaties tussen IS en JN/ JFS/HTS die elkaar tot dan toe bekampten voor de controle van strategisch gebied langsheen de grens met Syrië.

Sinds de aanvang van het conflict in Syrië voerden Syrische rebellengroepen raket- en mortieraanvallen uit op vermeende Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjiiitische gebieden Baalbek en Hermel. Het Syrische leger voerde op haar beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor Syrische rebellengroeperingen in soennitische grensregio's. Sinds begin 2015 namen deze aanvallen in intensiteit af. Na de zomer van 2017 werd er geen Syrisch grensgeweld meer gerapporteerd.

In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is relatief stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Er vinden slechts kleine wederzijdse vergeldingsacties plaats, waarbij geen burgers gevisieerd werden en ook geen burgerslachtoffers vielen. Ook in 2017 bleef de situatie stabiel, en dit ondanks de dreigende retoriek langs weerskanten.

In de Palestijnse kampen blijft, met uitzondering van Ayn al-Hilwah, de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen inspanningen om niet verwickeld te raken in het Syrische conflict. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers gevisieerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren.

In Ayn al-Hilwah vonden in de verslagperiode gewapende confrontaties plaats tussen de Palestijnse gezamenlijke veiligheidsmacht verbonden met Fatah en de radicaal islamistische groepen onder leiding van Bilal Badr. Van begin november 2016 tot november 2017 vielen bij geweld in het kamp minstens vijftig doden, waaronder verscheidene burgers. De nieuw gevormde Gezamenlijke Veiligheidsmacht ontplooidde zich in de meest gevoelige wijken maar de situatie blijft gespannen.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de ontwikkelingen in Syrië een negatieve uitwerking hebben in Libanon, waarbij ook burgerslachtoffers zijn gevallen en dat toenemende spanningen tussen leden van de verschillende geloofsgemeenschappen leiden tot toenemend sektarisch geweld, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Libanon sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Wanneer de Commissaris-generaal een persoon uitsluit van de vluchtelingenstatus, moet hij overeenkomstig artikel 55/2, tweede lid van de Vreemdelingenwet een advies verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen geloof kan gehecht worden aan de problemen die u ertoe zouden hebben aangezet uw land van gewoonlijk verblijf te verlaten. Nergens uit uw verklaringen kan voorts afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan waardoor u bij terugkeer persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijk en vernederende

behandeling zou lopen. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat er voor burgers in uw land van gewoonlijk verblijf actueel een reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van gewoonlijk verblijf, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken, dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een verwijderingsmaatregel onverenigbaar zou zijn met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet wordt u uitgesloten van de vluchtelingenstatus. U komt niet in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van het beginsel van behoorlijk bestuur, de artikelen 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, een manifeste appreciatiefout en de artikelen 48/3, 48/4, 55/2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), betwist verzoeker de motieven van de bestreden beslissing en onderneemt hij een poging om de diverse weigeringsmotieven te verklaren of te weerleggen.

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: het artikel “*Liban: un mort dans des heurts dans un camp de réfugiés palestiniens*” van 28 februari 2017, het artikel “*Liban: mort dans un camp de réfugiés palestiniens*” van Le Figaro van 28 februari 2017, een uittreksel uit het document “*Dans les camps palestiniens du Liban*” van UNICEF France, het artikel “*Poursuite des bombardements d’un camp palestinien, Le Liban de nouveau dans la tourmente*” van 22 mei 2007, het artikel “*Lebanon: Life for Palestinian refugees in Bourj el-Barajneh*” van OCHA van 1 juli 2013, het artikel “*From a lost refugee*” van The Electronic Intifada van 15 juli 2003, het artikel “*Refugee and return*” van The Electronic Intifada van 8 februari 2011, het artikel “*Nouveau arrivants à Bourj el-Barajneh, le camp palestinien le plus peuplé du Liban*” van Caritas Internationalis van 3 januari 2013, het artikel “*Palestinians in Lebanon: Death by neglect*” van IRIN, het artikel “*Lebanon: Mental Health Care in Burj el-Barajneh*” van MSF USA van 24 februari 2011, het artikel “*Notre séjour dans le camp de réfugiés palestiniens d’Ein El-Helweh au Liban*” van Collectif Palestine Libre van 26 mei 2013, het artikel “*Liban: un mur près d’un camp palestinien*” van Le Figaro van 21 november 2016, het artikel “*Dans les camps palestiniens surpeuplés du Liban*” van Vice van 9 juli 2014 en het artikel “*Neuf Palestiniens tués dans un camp de réfugiés au Liban*” van Le Monde van 7 april 2014.

2.2.2. Op 15 maart 2019 laat verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen geworden: de COI Focus “*Palestinian Territories – Lebanon. UNRWA financial crisis and impact on its programmes*” van 23 november 2018 en de COI Focus “*Libanon. Veiligheidssituatie*” van 7 augustus 2018.

2.3. De Raad benadrukt vooreerst dat verzoeker de schending van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet niet dienstig kan aanvoeren tegen de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aangezien de bestreden beslissing voor wat de vluchtelingenstatus betreft, genomen werd op grond van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 1D van het vluchtelingenverdrag. Dit onderdeel van het middel mist aldus juridische grondslag.

2.4.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker conform artikel 1D van de vluchtelingenconventie *juncto* artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet uitgesloten van de vluchtelingenstatus en wordt hem de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd omdat (i) geen geloof kan worden gehecht aan de door hem aangehaalde problemen die hem ertoe zouden hebben aangezet het mandaatgebied van UNRWA te verlaten, zoals uitvoerig wordt toegelicht, en de door hem neergelegde documenten deze appreciatie niet in positieve zin kunnen ombuigen, (ii) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon, dat UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact

van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen en dat UNRWA derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren, (iii) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de Libanese overheid reisdocumenten uitreikt aan Palestijnen die bij de UNRWA en bij DAPR geregistreerd zijn, dat bij UNRWA-geregistreeerde vluchtelingen zonder problemen kunnen terugkeren en dat zij indien nodig bij de Libanese ambassade in Brussel hun reisdocument kunnen verlengen of vernieuwen, dat de Syrische vluchtelingencrisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied geen invloed hebben op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreeerde Palestijnen, dat evenwel niet uit te sluiten valt dat de General Security, die aan de start staat van het uitvaardigen van nieuwe machineleesbare paspoorten voor Libanese burgers, een tijdelijk grotere administratieve inertie aan de dag legt voor in Libanon geregistreeerde Palestijnen, doch verzoeker beschikt over een UNRWA registratiekaart, alsook over een Palestijnse identiteitskaart zodat er geen redenen zijn om aan te nemen dat hij niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van UNRWA, (iv) hij het CGVS zoekt te misleiden over zijn precieze woonplaats in Libanon, over het werk van zijn vader, over de reismogelijkheden en eventueel verblijfplaatsen van zijn ouders en over de manier waarop hij zelf naar Europa reisde, zoals uitvoerig wordt uiteengezet, misleidingen welke in verband kunnen worden gebracht met de levensomstandigheden en financiële mogelijkheden van zijn familie in Libanon, en hij het voor het CGVS aldus onmogelijk maakt om tot een correcte beoordeling te komen van zijn leefomstandigheden in geval van terugkeer naar het UNRWA-mandaatgebied, men redelijkerwijs moet vermoeden dat die beter zijn dan hij wil doen uitschijnen en hij bijgevolg niet aannemelijk kan maken dat hij bij een terugkeer naar zijn land van gewoonlijk verblijf in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen en (v) uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie blijkt dat er in Libanon actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.4.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 22 januari 2018 (CG nr. 1210545Z), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.5. Artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag bepaalt het volgende:

“Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen.

Wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen.”

2.6. Artikel 12, eerste lid, a) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn) sluit een derdelander uit van de vluchtelingenstatus wanneer *“hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de algemene vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn”*.

2.7. Artikel 55/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève.

Dit is ook van toepassing op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1 F van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven of daden.”

2.8. Het feit dat verzoeker voor zijn vertrek uit zijn land van gewoonlijk verblijf de bijstand van de UNRWA genoot, wordt in de bestreden beslissing niet betwist en blijkt ook uit de stukken van het administratief dossier. Hieruit blijkt dat de uitsluitingsgrond uit het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag in elk geval op verzoeker van toepassing was.

2.9. De hamvraag is of de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag thans ook nog op verzoeker van toepassing is. De Raad wijst hierbij op rechtspraak van het Europese Hof van Justitie waarin naar aanleiding van een prejudiciële vraag over artikel 12, lid 1, sub a) van de Kwalificatierichtlijn uitdrukkelijk gesteld wordt dat het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag niet aldus kan worden uitgelegd dat het loutere feit dat de betrokkene zich bevindt buiten het gebied waarin de UNRWA werkzaam is of dit gebied vrijwillig verlaat, volstaat om de in die bepaling neergelegde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 49). Hieruit kan dus worden besloten dat de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag, ook al heeft hij het mandaatgebied van de UNRWA verlaten, thans ook nog op verzoeker van toepassing is.

2.10. Anderzijds dient in beginsel voor asielzoekers die afkomstig zijn uit dergelijk mandaatgebied geen bijkomende beoordeling te worden gemaakt in de zin van artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag. Dit standpunt wordt door het Europese Hof van Justitie bevestigd waar het stelt dat in de eerste plaats op basis van een individuele beoordeling moet worden nagegaan of het vertrek van de betrokken persoon uit het mandaatgebied zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door het UNRWA verleende bijstand te genieten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 61).

Dit is het geval, zo vervolgt het Hof in zijn arrest, indien de asielzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het betrokken orgaan of de betrokken instelling onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 65). Indien deze situatie zich voordoet, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1, E en 1, F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 81).

2.11. *In casu* dient te worden vastgesteld dat verzoeker niet aantoonbaar dat hij zich op het ogenblik van zijn vertrek uit het mandaatgebied van UNRWA in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond waardoor hij omwille van redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil verhinderd werd om de door de UNRWA verleende bijstand te genieten en die hem ertoe zou hebben aangezet het mandaatgebied van UNRWA te verlaten.

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Deze regel geldt onverkort voor de asielzoeker die meent onder het toepassingsgebied van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1D van de Vluchtelingenconventie te vallen (HvJ C-31/09, *Nawras Bolbol v Bevándorlasi és Állampolgársági Hivatal*, 17 juni 2010, overweging 51-52; HvJ C-364/11, *El Kott v. Bevándorlasi és Állampolgársági Hivatal*, 19 december 2012, overwegingen 58, 61, 65 en 81).

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68). Op grond van de gegevens van het dossier heeft de commissaris-generaal evenwel op goede gronden vastgesteld dat verzoeker niet in staat blijkt te zijn om doorheen zijn verklaringen aan te tonen dat hij zich op het ogenblik van zijn vertrek uit het mandaatgebied van UNRWA in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan." In casu is er evenwel van twijfel geen sprake daar, zoals blijkt uit motivering van de bestreden beslissing, terecht geoordeeld wordt dat aan de door verzoeker naar voren gebrachte vluchtmotieven geen geloof kan worden gehecht.*

2.12. Zo kan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen worden gevolgd waar in de bestreden beslissing het volgende wordt overwogen: *"Om te beginnen is een eerste incident dat op de groentemarkt in het kamp zou zijn gebeurd absoluut niet geloofwaardig. U verhaalde hoe u met enkele collega-bewakers - gewapend en in uniform - overdag aan het patrouilleren was, toen een gemaskerde man op u af stapte, geld in uw zak stak en u zei dat hij van de islamistische groep van Bilal Badr was en dat u beter voor hen kon gaan werken. U zou informatie over Lino moeten doorspelen en*

andere collega's overhalen hetzelfde te doen (zie CGVS 1, p. 19, 20). Het is onzinnig dat die militant zo zou handelen. Door overdag op een markt gemaskerd rond te lopen zou hij zichzelf uitermate verdacht maken en het houdt geen steek dat hij het dan zou aandurven om op een gewapende patrouille van Fatah-mannen af te stappen. U legde uit hoe de situatie in het kamp op dat moment gespannen was. In die context had die man moeten bedenken dat het goed mogelijk was dat er op hem zou worden geschoten wanneer hij gemaskerd op bewakers van Fatah zou afgaan, want die zouden, gegeven de context, logischerwijs denken dat het om een aanval gaat. Hiernaar gevraagd zei u eerst dat uw collega's hun wapens opspanden toen ze die man zagen. Vervolgens zegt u zelfs dat uw collega's in de lucht schoten (zie CGVS 1, p. 20). Zo blijkt dus dat, als men de lijn van uw relaas volgt, die man zijn leven riskeerde, enkel en alleen om u aan te spreken. Het is niet geloofwaardig dat hij dat zou doen. Het is trouwens zeer opvallend dat u initieel zei dat uw collega's hun wapens opspanden waarop de man wegliep, maar dat u vervolgens zei dat uw collega's in de lucht schoten waarna die man wegliep. Dit is een kleine maar significante variatie. Men kan er immers van uitgaan dat u zich nog heel duidelijk voor de geest zou kunnen halen of er bij dat incident nu schoten werden afgevuurd of niet. Indien er schoten werden gelost zou dat vanzelfsprekend een grote paniecreactie bij de omstaanders hebben uitgelokt. Dit, samen met het geluid en de spanning, zou toch moeten hebben verzekerd dat u dadelijk duidelijk had gezegd dat er werd geschoten. Aansluitend moet nog worden opgemerkt dat men zich moeilijk een situatie kan indenken waarbij die man minder kans had u te overhalen. U was daar op de markt in het gezelschap van collega's die klaarblijkelijk zagen wat die man deed, want ze reageerden erop (zie CGVS 1, p. 20). Het spreekt toch voor zich dat, indien u informatie over Lino zou beginnen geven, dat zou worden gezien als verraad en dat dat dus in het grootste geheim zou moeten gebeuren. Geheimhouding was echter al bij voorbaat uitgesloten aangezien die man u in het openbaar en in het zicht van uw collega's geld toestak. Het bovenstaande samengevat moet gezegd dat dit incident absoluut niet geloofwaardig is.

Dan was er het incident waarbij u op uw hoofd werd geslagen en het bewustzijn verloor (zie CGVS 1, p. 20). U heeft geen idee wie de dader was, maar u brengt dit in verband met uw vluchtrelaas omdat, zo stelt u, u met niemand problemen heeft buiten die islamisten (zie CGVS 1, p. 20). De geloofwaardigheid van dit incident hangt dus volledig af van de geloofwaardigheid van uw ruimere probleem, maar kan er niet toe bijdragen. De link met de islamisten is immers louter hypothetisch.

Wanneer men kijkt naar de incidenten die u meemaakte moet men vaststellen dat de gedragingen van deze groep islamisten logica en dus geloofwaardigheid ontberen. Indien men de lijn van uw relaas volgt was het hun bedoeling u zover te krijgen dat u voor hen zou spioneren (zie CGVS 1, p. 20, 21). In dat kader deden ze een poging u te overtuigen door u op de markt geld toe te stoppen. Zoals hierboven uitgelegd zou dat een uitermate onhandige actie zijn. Het volgende incident is dat u op uw hoofd werd geslagen. Indien men aanvaardt dat ook dat diezelfde islamisten waren moet gezegd dat dit hoegenaamd niet helpt om u te overtuigen. Vervolgens zouden ze u hebben ontvoerd en gefolterd waarna ze u lieten gaan, blijkbaar in de verwachting dat u vanaf dan hun informant zou zijn (zie CGVS 1, p. 21). Het is echter niet duidelijk waarom ze zouden denken u te kunnen overtuigen. U bent hen immers niet beginnen helpen toen ze u geld aanboden en verder is er geen enkele aanduiding dat u hen goedgezind zou zijn. U kende persoonlijk geen leden van de groep van Bilal Badr en stelt duidelijk dat u geen sympathie had voor hen (zie CGVS 1, p. 22). Het feit dat u bij Fatah was gegaan duidt eveneens aan dat u niet aan de kant van de islamisten staat. Het is dus niet aannemelijk dat de groep van Bilal Badr zou menen dat het de moeite loont u te proberen overtuigen. De manier waarop ze, volgens uw relaas, probeerden u te overtuigen is bovendien onlogisch. Men moet bij gevolg concluderen dat u de opzet van de islamisten in uw verhaal niet aannemelijk kon maken.

Verder is het opmerkelijk dat u beweert dat een van uw oversten u zou hebben gezegd te vluchten (zie CGVS 1, p. 13). Dit is bizar, want normaal gezien zou men toch denken dat de leiders van Fatah juist vooral niet zouden willen dat hun strijders het kamp ontvluchten.

Dan dient nog te worden opgemerkt dat u blijkbaar geen duidelijk beeld hebt van wat de twee documenten van Fatah al-Islam die u voorlegde precies zijn. U noemt het brochures die werden uitgedeeld (zie CGVS 1, p. 15-16). Specifiek gevraagd naar wat u bedoelt met 'uitgedeeld', antwoordde u dat dergelijke brochures worden uitgedeeld wanneer iemand wordt gezocht en verder stelt u dat ze op de muren worden geplakt (zie CGVS 1, p. 16). De getypte brief kan men inderdaad als een brochure beschouwen. De handgeschreven brief echter absoluut niet. Een handgeschreven brief kan per definitie niet zijn bedoeld om wijd te verspreiden want die kan niet in grote hoeveelheid worden gemaakt. Uit de inhoud blijkt ook duidelijk dat het hier niet om een brochure gaat, maar om een brief van een onderdeel van Fatah al-Islam aan een ander onderdeel van Fatah al-Islam (zie de vertalingen van de documenten in de groene map, toegevoegd aan het administratief dossier). Enerzijds is het vreemd dat deze interne communicatie bij uw ouders zou terecht komen. Anderzijds is het opmerkelijk dat u dit zou beschrijven als een brochure om te verspreiden, terwijl het om handgeschreven communicatie gaat tussen twee afdelingen van Fatah al-Islam die vervolgens volgens uw verklaringen specifiek aan uw

ouders werd bezorgd. Het feit dat u niet volledig vertrouwd lijkt te zijn met de aard van dit document wijst op een gebrek aan belangstelling, wat bevreemdend zou zijn bij iemand die werkelijk de zaken meemaakte die u verhaalt.

Om de bespreking van uw vluchtrelaas af te sluiten dient gezegd dat uw verklaringen over de dood van A.(...) F.(...) en A.(...) H.(...) botsen met de nieuwsberichten over de gebeurtenissen. U beschrijft het incident als een moordpoging op Lino zelf waarbij twee lijfwachten omkwamen in een explosie (zie CGVS 1, p. 11, 13, 23 en zie gehoorverslag H.(...) H.(...) dd. 09/11/2017 [2], p. 9). A.(...) F.(...) was dadelijk dood (zie CGVS 1, p. 23). Nieuwsberichten (zie de nieuwsberichten en vertalingen in de blauwe map, toegevoegd aan het administratief dossier) hebben het echter over een aanval die blijkbaar specifiek tegen A.(...) F.(...) was gericht want nergens wordt vermeld dat Lino in de buurt was. F.(...) werd beschoten – geen bom – en werd in levensgevaar naar een ziekenhuis gebracht – niet op slag dood dus - waar hij stierf. Van A.(...) H.(...) is nergens sprake, wat men toch zou verwachten indien hij bij hetzelfde incident omkwam. Aansluitend klopt de chronologie niet wanneer men uw verhaal met de nieuwsberichten vergelijkt. De moord op A.(...) F.(...) gebeurde op 18 december 2011. Op 27 december 2011 werden uw vingerafdrukken in Italië genomen (zie eurodacht dd. 11/01/2012 in het administratief dossier). In principe zouden er dus ten hoogste negen dagen mogen verlopen tussen de moord op F.(...) en uw aankomst in Italië. U verklaarde echter dat er tussen de aanval en uw ontvoering zo'n 20 tot 25 dagen verliepen (zie CGVS 1, p. 24), dat u na de ontvoering twee dagen in de Musallimoskee buiten het kamp verbleef (zie CGVS 1, p. 17, 21) en dat de reis van Libanon naar Italië twee tot vier dagen duurde (zie CGVS 1, p. 23-24). In uw relaas verlopen er dus minstens 24 dagen tussen de aanval en uw aankomst in Italië. Deze berekening komt ook overeen met de reis die u schetste tijdens uw voorbereidend gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), waar u zei dat u Libanon verliet op 4 december 2011 (zie verklaringen DVZ dd. 27/01/2012 vraag 14). In uw verklaringen verloopt dus aanzienlijk meer tijd tussen de dood van A.(...) F.(...) en uw aankomst in Italië dan wat het in feite zou moeten zijn.”

Verzoeker brengt hier tegen in: “(...) • Het CGVS geeft geen geloof aan de eerste beschreven incident door de verzoeker.

Na een lange lezing van de paragraaf twijfelt het bestuur over het gedrag van de vijand van de verzoeker.

De redenering van het bestuur is gebaseerd over een mogelijk gedrag van de personen in dezelfde situatie.

Dergelijke redenering is louter hypothetisch en houdt niet rekening van de context en van de verklaringen.

Immers moet het eerst herinnerd worden dat het analyse moet op de verklaringen van de verzoeker gebaseerd.

Ten twee is het niet rekening gehouden met de context van het evenement.

Immers was de verzoeker bezig met de veiligheid op een markt.

We kunnen wel begrijpen dat plaats met zo veel volk was.

In dergelijke omstandigheden was het bedoel niet om een terreuraanval te maken maar verschillende informatie te hebben over een factieleider.

Dat feit is ernstiger dat het bedoel van dergelijke groep is tegen het volk te zijn maar de ondersteuning van de mensen te hebben.

In dergelijke omstandigheden is de modus operandi van het vijand van de verzoeker niet zo vreemd, integendeel.

Deze persoon kon ook denken dat de verzoeker niet in menigte zal schieten, en dat de mensen ook een bescherming zijn.

In dergelijke omstandigheden is er geen vreemdheid in het gedrag van de tegenstander van de verzoeker.

Er is bijgevolg een schending van het behoorlijk bestuur, in zijn tak van de zorgvuldigheidsplicht in de mate dat het CGVS niet met de omstandigheden van de zaak rekening gehouden heeft.

Het CGVS gaat verder en is van mening dat de andere incidenten niet geloofwaardig is in de mate dat het bestuur beschouwt dat de eerste incident ongeloofwaardig is.

Dergelijke beschouwingen zijn in tegenstrijdigheid met het principe van het asielrecht die voorziet dat we van de verklaringen van de verzoeker moet rekening houden.

Het CGVS gaat verder en is van mening dat het gedrag van de islamisten onlogisch is.

Na een lange beschrijving van de verklaringen van de verzoeker kunnen we niet de redenering van het bestuur begrijpen.

Immers heeft het bestuur niet uitgelegd wat zou een logische manier zijn te opereren in dergelijke omstandigheden.

Meer moet het vastgesteld worden dat de modus operandi als logisch kan beschouwen worden.

*Immers hebben de islamisten eerst met geld de verzoeker te overtuigen.
Dat lukt niet en ze wilden hem tonen dat ze andere manier hebben om hem te overtuigen.
Aldus hebben ze hem aangevallen en om de verzoeker te tonen dat ze verder konen gaan.
Dat lukte het niet ook en de terroristen gingen verder om de verzoeker te ontvoeren.
Dergelijke manieren te maken is niet zo vreemd in de omstandigheden van een land zoals Libanon, of in een context van een vluchtelingenkamp.
Immers is er zo veel groepen die in activiteit ter plaats zijn en deze groepen willen hun belangen verdedigen.
In enkele dergelijke omstandigheden zijn er niet zo vreemd dat mensen ontvoeren worden door mensen van een vijandgroep.
Het argument over de betrokkenheid van de verzoeker verandert niets.
Immers was de bedoeling om informatie te hebben over de Fatah en over een leider van die groep.
We kunnen van "medewerking" spreken en de eindbedoeling was om informatie te hebben.
Van het manier was het niet het vraag voor de islamisten.
Ze hebben met milder manier te operen maar dat het niet lukt.
Bijgevolg hadden ze geweldiger manier gebruikt om de informatie te hebben.
We moeten besluiten dat de beschreven manier van de verzoeker geloofwaardig is rekening houdend met de context.
Er is opnieuw een schending van de zorgvuldigheidsplicht.
Dezelfde opmerkingen gelden ook voor de raad te vluchten die aan de verzoeker werd gegeven.
Immers kan het ook bekomen dat de leiders de situatie begrijpen en dat er geen andere oplossing dan vluchten.
Het bestuur gaat verder en bespreekt de documenten van de asielzoeker.
Het bestuur bespreekt alleen maar over twee documenten, en het blijkt uit dat hij van mening is dat deze documenten de asielaanvraag van de verzoeker niet ondersteunen.
De argumenten van het bestuur zijn nochtans vreemd.
Immers neemt het bestuur argument over de vorm van een van de documenten, maar analyseert niet de gronde van het document.
Het bestuur is van mening dat de verzoeker zich vergist over die vorm, de verzoeker spreekt van een brochure, en het CGVS is van mening dat een interne communicatie is.
Het moet vastgesteld worden dat dergelijke argument geen decisief is, in de mate dat de toegevoegde documenten geen specifieke vorm moet bedragen.
Dat feit is ernstiger dat het CGVS niet het grond van de documenten bespreken.
De argument van de ouders is ook niet doorslaggevend.
Immers is het mogelijk dat iemands deze documenten aan de ouders van de verzoeker overmaakt, om hen te waarschuwen.
Dat feit is ernstiger dat de verzoeker in doodgevaar in zijn land van herkomst is.
In dergelijke omstandigheden is het niet abnormaal dat de familie van de verzoeker toegang heeft tot dergelijke documenten.
Het moet onderlijnen worden dat dergelijke documenten erg belangrijk zijn en tonen aan dat de verzoeker in levensgevaar in zijn land van herkomst is.
Deze document komt ten ondersteuning van de verklaringen van de verzoeker die duidelijk was over belangrijke punten :*

- Zijn functie*
- Hoe hij voor het Fatah begint te werken*
- De verschillende functie dat hij uitoefenen moest.*

*Het moet onderlijnen worden dat verschillende punten niet door het CGVS in twijfel gebracht.
Het moet nog onderlijnend worden dat het CGVS de andere documenten niet in twijfel brengt, maar beperkt hun draagwijdte.
Echter zijn dergelijke documenten echt belangrijk in de mate dat verschillende punten van het asielrelaas van de verzoeker ondersteunen, met name zijn betrokkenheid tot het Fatah.
Rekening houdend met alle de verklaringen is het aangetoond dat de verzoeker een risico loopt om vervolgt te worden in geval van terugkeer in zijn land van herkomst.
(...)
Het is dan de verzoeker verweten om informatie te geven die strijdig zou zijn met informatie uit een krant te geven.
Het gaan over de omstandigheden van de aanval van zijn twee collega's, en een chronologisch probleem.
De verzoeker heeft de informatie gegeven dat hij over die aanval wist.
Het moet niet vergeten worden dat deze aanval plaatsvond zes jaar geleden.*

In dergelijke omstandigheden kan het ook dat de verzekeerder sommige details vergeten over sommige punten.

Maar dergelijke kleine punten kunnen niet de geloofwaardigheid van het asielrelaas aantasten.”

De Raad stelt vast dat verzoeker met dergelijk verweer geen ernstige poging onderneemt om voormelde motieven, die pertinent en draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht besluit tot de ongeloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel geheel in gebreke blijft. Hij komt immers in wezen niet verder dan het louter herhalen van en volharden in zijn eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het uiten van blote beweringen, het opperen van vermoedens en speculaties van zijnerwege, het minimaliseren van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen, het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en het poneren van een vrees voor zijn leven in geval van terugkeer naar zijn land van gewoonlijk verblijf, wat echter bezwaarlijk een dienstig verweer kan geacht worden en waarmee verzoeker dan ook niet vermogt afbreuk te doen aan hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing, die derhalve onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, dient aldus te worden besloten dat zelfs indien enig geloof zou worden gehecht aan verzoekers werk als lijfwacht van Lino, wat hij op weinig overtuigende wijze poogt aan te tonen aan de hand van twee Fatah-lichaarten en een kopie van een attest van Fatah, hij geenszins aannemelijk maakt dat hij omwille van dit werk en/of zijn betrokkenheid bij Fatah problemen zou hebben gekend met islamisten. Dat verzoeker in geval van terugkeer naar Libanon voor zijn leven zou hoeven te vrezen en/of een risico op foltering zou lopen, zoals meermaals wordt gesteld in het verzoekschrift, wordt dan ook niet geloofwaardig gemaakt.

2.13. Verder blijkt uit de informatie vervat in het administratief dossier (COI Focus *“Libanon: UNRWA assistance tot Palestine refugees in Lebanon”* van 20 januari 2017, COI Focus *“Libanon: Leefomstandigheden in de Palestijnse kampen”* van 12 juni 2015 en het rapport *“Survey on the socioeconomic status of Palestine refugees in Lebanon”* van American University of Beirut en UNRWA) dat UNRWA nog steeds bijstand levert in Libanon, dat UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen en dat UNRWA tot op heden actief fondsen verzamelt voor de financiering van bijkomende maatregelen die UNRWA wenst te treffen in het licht van de impact van het Syrische conflict. Voor Libanon omvat dit plan onder meer humanitaire bijstand op het vlak van gezondheidszorg, onderwijs, psychosociale steun, bescherming, ‘emergency cash’ voor voedsel en huur, materiële bijstand. Verder blijkt uit de COI Focus *“UNRWA financial crisis and impact on its programmes”* van 23 november 2018, dewelke per aanvullende nota werd overgemaakt aan de Raad, dat UNRWA, ingevolge de beslissing van de Verenigde Staten om hun bijdrage aan UNRWA met 300 miljoen dollar te verminderen, met ernstige budgettaire tekorten kampt. Echter, uit de beschikbare informatie blijkt niet dat UNRWA heden niet langer bijstand zou leveren in Libanon of dat UNRWA haar opdracht er niet meer kan vervullen. Immers, blijkt uit de neergelegde COI Focus dat op een recente ministeriële conferentie ter ondersteuning van UNRWA 122 miljoen dollar werd toegezegd voor UNRWA. Door de financiële crisis waarmee UNRWA geconfronteerd werd ten gevolge van de verminderde bijdragen van de Verenigde Staten keek UNRWA voor 2018 op tegen een financieel tekort van naar schatting 446 miljoen dollar. Voormelde toezegging, samen met bijkomende inspanningen die verschillende staten geleverd hebben, goed voor een bijkomende 425 miljoen dollar, hebben ervoor gezorgd dat UNRWA’s deficit gereduceerd werd naar 21 miljoen dollar. Op 19 november 2018 prees de commissaris-generaal van UNRWA de creativiteit waarmee het agentschap en de internationale gemeenschap de grootste financiële malaise ooit aangepakt heeft. UNRWA ondernam in 2018 specifiek in Libanon additionele noodmaatregelen om tijdelijk de voorzieningen te ondersteunen op het vlak van gezondheid, scholing, sociale zekerheid en verbeteringen aan de kampen. UNRWA heeft in Libanon 27 klinieken die meer dan 160.000 mensen behandelen. Met donaties van Japan werden in maart 2018 renovaties opgestart in het Ayn al-Hilwah kamp om de buurten herop te bouwen die het hardst getroffen werden door het geweld in de periode april tot augustus 2017. In het kader van het renovatieproject zouden 900 huizen heropgebouwd kunnen worden zodat getroffen families die zich verplicht zagen te vluchten door de slechte woonomstandigheden kunnen terugkeren naar hun huizen. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat UNRWA heden nog steeds instaat voor de basisvoorzieningen in de vluchtelingenkampen te Libanon op het vlak van gezondheidszorg, voedsel,

onderwijs, huisvesting, enz., en derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren, wat in het verzoekschrift op zich ook niet wordt betwist.

Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de commissaris-generaal rekening heeft gehouden met het gegeven dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in de vluchtelingenkampen erbarmelijk kunnen zijn. Het louter neerleggen van algemene informatie over de situatie in de vluchtelingenkampen in Libanon is echter niet voldoende om aan te tonen dat verzoekers vertrek uit het mandaatgebied van UNRWA zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil en waardoor hij verhinderd werd de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Dit dient *in concreto* aangetoond te worden (HvJ C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, 19 december 2012, overwegingen 64-65). Met de loutere verwijzing naar de leefomstandigheden en de veiligheidssituatie in de Palestijnse vluchtelingenkampen in Libanon, slaagt verzoeker er dan ook niet in concreet aannemelijk te maken dat hij zich in Libanon in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van artikel 1D van de Vluchtelingenconventie bevond/bevindt.

De Raad erkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in de vluchtelingenkampen te Libanon erbarmelijk kunnen zijn, doch benadrukt ook dat niet elke persoon woonachtig in de vluchtelingenkampen te Libanon in precaire omstandigheden leeft, hetgeen ook blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier. Op basis van verzoekers verklaringen en de door hem neergelegde documenten kan overigens niet duidelijk worden bepaald waar hij de laatste jaren voor zijn vertrek uit Libanon woonde. Zo stelt de Raad vast dat de neergelede UNRWA-registratiekaart, afgeleverd in mei 2004, Beddawi in de regio Tripoli vermeldt als woonplaats van het gezin. Verzoeker vermeldde doorheen zijn verklaringen echter op geen enkel ogenblik dat hij en zijn familie in Beddawi zouden hebben gewoond. Van verzoekers verklaringen wordt de Raad ook niet veel wijzer. Zoals correct wordt opgemerkt in de bestreden beslissing legde verzoeker immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen manifest tegenstrijdige verklaringen af over zijn woonplaatsen in Libanon: “(...) Bij uw voorbereidend gehoor bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) in het kader van uw eerste asielaanvraag verklaarde u dat uw laatste woonplaats de wijk Baraksat in Ayn al-Hilwe was (zie verklaringen DVZ dd. 27/01/2012 vraag 14). Bij het voorbereidend gehoor in het kader van uw tweede asielaanvraag verklaarde u echter dat uw laatste woonplaats in het Hiba-project in Sidon-stad was en u specificeerde dat u daar woonde van toen u tien jaar oud was tot uw achttien jaar (zie verklaring meervoudige asielaanvraag DVZ dd. 08/03/2016 vraag 10). Tijdens uw eerste gehoor op het CGVS zei u dat u altijd in Ayn al-Hilwe hebt gewoond, nooit elders (zie CGVS 1, p. 3). Specifiek gevraagd of u ooit in het Hiba-project woonde zei u van niet, maar dat u daar familie hebt en dat uw oom daar woont (zie CGVS 1, p. 3). Verderop maakte u daarvan dat uw oom daar vroeger woonde, maar dat hij nu in het kamp woont vanwege te dure huurprijzen (zie CGVS 1, p. 7). Tijdens uw tweede gehoor op het CGVS werd u opnieuw gevraagd of u zelf ooit in het Hiba-project woonde. Hierop antwoordde u eerst naast de vraag door te zeggen dat uw oom daar woonde (zie CGVS 2, p. 7). Wanneer de vraag werd herhaald antwoordde u positief (zie CGVS 2, p. 7). Gevraagd hoe lang u daar woonde zei u twee of drie jaar, rond 2007 en 2008, wat niet overeenkomt met de periode die u noemde bij uw tweede voorbereidend gehoor op DVZ, namelijk van uw tien tot uw achttien jaar (zie verklaring meervoudige aanvraag DVZ dd. 08/03/2016, vraag 10). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid ontkende u dat toen te hebben gezegd en stelt u dat u toen zei dat u tot ongeveer 2009 in project Hiba woonde (zie CGVS 2, p. 7). Gevraagd waarom u bij uw eerste gehoor op het CGVS ontkende ooit in het project Hiba te hebben gewoond, kwam u niet verder dan te zeggen dat u het misschien vergat. Deze uitleg is echter niet ernstig, gezien uw duidelijke ontkenning toen (zie CGVS 1, p. 3). (...)”. De uitleg in het verzoekschrift dat verzoeker Libanon bijna tien jaar geleden verlaten heeft en dat hij verschillende details vergeten is over zijn leven in zijn land van gewoonlijk verblijf, kan bezwaarlijk ernstig worden genomen. Of verzoeker al dan niet een tijdlang buiten het vluchtelingenkamp heeft gewoond en hoe lang hij dan wel in het Hiba-project woonde (twee of drie jaar dan wel van zijn tien tot achttien jaar) zijn geenszins ‘details’ over zijn leven en het is de Raad ook niet duidelijk hoe men dergelijke zaken zou kunnen ‘vergeten’. Het is op basis van verzoekers wisselende verklaringen voor de Raad dan ook onmogelijk te bepalen of hij in de jaren voor zijn komst naar Europa gewoonlijk in het kamp Ayn al-Hilwe of daarbuiten heeft gewoond.

Wat er ook van zij, verzoeker kan bezwaarlijk volstaan met het louter neerleggen van algemene informatie over de situatie in de vluchtelingenkampen te Libanon, maar dient concreet aannemelijk te maken dat hij bij terugkeer naar zijn land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet loopt. Uit verzoekers eigen verklaringen blijkt evenwel dat zijn individuele situatie naar omstandigheden behoorlijk is. Zo verklaarde hij dat hun huis in Ayn al-Hilwe eigendom is van zijn grootvader. Het huis telt twee verdiepingen met elk twee kamers, een

living, een badkamer en een keuken. Zijn grootouders langs vaderskant wonen op de benedenverdieping. Uit het door verzoeker neergelegde attest met betrekking tot het werk van zijn vader blijkt dat hij sinds meer dan vijf jaar werkzaam is als directeur verkoop en als vertegenwoordiger aankopen in het buitenland, hetgeen verzoeker ook bevestigt in het verzoekschrift. Uit zijn verklaringen tijdens het eerste persoonlijk onderhoud blijkt dat zijn vader 700 dollar per maand verdient. Gevraagd of de familie hiermee rond komt, stelde verzoeker dat dit niet genoeg is voor alles. Gevraagd wat zij dan moesten laten, gaf verzoeker als voorbeelden uitgaan, het feit dat ze op feestdagen niet altijd nieuwe kleren kunnen kopen en dat zij wat eten betreft proberen iets middelmatig te kopen. Gelet op deze verklaringen dient aldus te worden besloten dat het gezin met het inkomen van zijn vader behoorlijk kon/kan leven. Dit blijkt tevens uit het feit dat zij de middelen hebben om de medische verzorging van verzoekers broer en de studies van zijn zus te bekostigen. Verzoekers broer is ernstig ziek maar uit zijn verklaringen blijkt dat zijn familie hulp krijgt voor de behandeling van zijn broer: *“Het Palestijnse Rode Kruis staat in voor de behandeling van mijn broer. Maar als er een operatie moet gebeuren dan moeten we de helft betalen en zij ook de helft. Ze betalen niet alles”*. Verzoeker verklaarde ook dat als zijn broer moet geopereerd worden, hij een bed krijgt van UNRWA. De familie betaalt ook maandelijks 80 euro voor de fysiotherapeutische behandeling van zijn broer in een privéziekenhuis. Verzoekers zus N. studeert aan de Libanese universiteit te Sidon, waar zij een lerarenopleiding volgt. Aangezien zij goede punten had behaald, heeft zijn zus een beurs bekomen. Haar studies worden deels door de familie betaald en de rest door UNRWA. Verzoeker heeft zelf ook werkervaring opgedaan in Libanon. Nadat hij een opleiding airco had gevolgd aan het Siblín-instituut van UNRWA, begon hij koelkasten en airco-installaties te herstellen en vervolgens begon hij te werken in een airco-winkel. Hij verdiende hiermee, afhankelijk van zijn wisselende verklaringen, 100 euro per week dan wel 700 euro. In 2010 en 2011 werkte hij daarnaast ook als bewaker voor Fatah en verdiende zo 200 euro extra. In België werkt verzoeker als kapper. Er dient aldus te worden vastgesteld dat verzoeker beschikt over de nodige werkervaring en capaciteiten. Daarnaast heeft verzoeker nog een familiaal netwerk in Ayn al-Hilwe. Zijn oom F. werkt als taxichauffeur, de echtgenoot van zijn tante Ha. is leraar bij een Libanese privéschool en ook zijn tante Hu. is lerares. Een andere oom langs moederskant werkt als timmerman. Verzoekers grootouders langs moederskant wonen in bij deze oom. Verzoeker heeft daarnaast nog een oom in België en een tante in Duitsland. Uit verzoekers verklaringen tijdens het tweede persoonlijk onderhoud en de door hem voorgelegde reisdocumenten van zijn ouders blijkt ook dat zijn familie het zich kon veroorloven om op bedevaart naar Saoedi-Arabië te gaan. Toen zijn vader in 2016 op zakenreis naar Spanje moest, maakten zijn ouders bovendien van de gelegenheid gebruik om verzoeker in België te komen bezoeken. Ze bleven twee dagen in België en keerden daarna via Spanje terug naar Libanon. Het bedrijf betaalde de reis naar Spanje doch de reis van Spanje naar België en terug werd door verzoekers ouders zelf bekostigd. Ook deze reizen tonen aan dat de financiële slagkracht van verzoekers familie meer dan behoorlijk is (administratief dossier, stuk 14, gehoor CGVS dd. 22 augustus 2017, p. 3-5, p. 7-8, p. 10-11 en p. 23 en stuk 8, gehoor CGVS dd. 9 november 2017, p. 5-7 en p. 9).

Verzoeker beweert dat tijdens de recente schermutselingen in Ayn al-Hilwe zijn huis beschadigd werd en dat zijn ouders zich hierdoor gedwongen zagen hun toevlucht te zoeken in de al-Musalli moskee (administratief dossier, stuk 8, gehoor CGVS dd. 9 november 2017, p. 2-3). Verzoeker brengt echter geen overtuigend begin van bewijs bij ter staving van zijn verklaringen in dit verband. Hij legt slechts een aantal foto's neer van een beschadigd huis. Uit niets blijkt echter dat het inderdaad om verzoekers huis zou gaan, laat staan waar, wanneer en in welke omstandigheden de foto's werden genomen.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, besluit de Raad dat nergens uit verzoekers verklaringen kan worden afgeleid dat er in zijn hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat hij zijn land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten en dat hij evenmin afdoende concrete elementen aanbrengt waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de vluchtelingenkampen of in Libanon actueel van dien aard is dat hij in geval van terugkeer naar Libanon persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt zodat niet kan worden aangenomen dat hij in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen in geval van terugkeer naar zijn land van gewoonlijk verblijf.

De Raad benadrukt in dit verband nog dat van ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, zoals opgenomen in de definitie van de subsidiaire bescherming uit artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, met verwijzing naar de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 EVRM, slechts gewag kan worden gemaakt indien de slechte behandeling een "minimum level of severity" bereikt, waarvan de beoordeling afhankelijk is van alle omstandigheden van de zaak (zie EHRM, Ierland t. Verenigd Koninkrijk, 18 januari 1978, § 162). Terzelfder tijd heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op mishandelingen als gevolg van de onzekere situatie

in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, Fatgan Katani e.a. v. Duitsland, 31 mei 2001 en EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, Y. v. Rusland, 4 december 2008, § 79; EHRM, Saadi v. Italië, 28 februari 2008, § 131; EHRM, N. v. Finland, 26 juli 2005, § 167; EHRM, Mamatkulov and Askarov v. Turkije, 4 februari 2005, § 73; EHRM, Müslim v. Turkije, 26 april 2005, § 68). Verzoeker moet derhalve zelf concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen en dient concreet aannemelijk te maken dat hij bij een terugkeer naar zijn land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 3 EVRM loopt, alwaar hij in gebreke blijft zoals blijkt uit het voorgaande.

Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas en mede in acht genomen het geheel van wat voorafgaat, toont verzoeker niet aan dat de bepalingen van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet inzake de subsidiaire beschermingsstatus op hem van toepassing zijn.

2.14. Wat de terugkeermogelijkheden betreft voor Palestijnen naar Libanon blijkt bovendien uit de COI Focus Libanon "*Terugkeermogelijkheden voor Palestijnen naar Libanon*" van 14 juni 2017, dat de Libanese overheid de terugkeer van Palestijnen niet verhindert. De Libanese autoriteiten reiken reisdocumenten uit aan Palestijnen die bij de UNRWA en/of bij DAPR (Department of Palestinian Refugee Affairs) geregistreerd zijn. Daarenboven blijkt uit de verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen dat bij UNRWA-geregistreeerde vluchtelingen zonder problemen naar de mandaatgebieden kunnen terugkeren. Indien nodig kunnen zij bij de Libanese ambassade in Brussel hun reisdocument verlengen of vernieuwen. Alhoewel de procedure weliswaar verscheidene maanden in beslag kan nemen, worden er geen noemenswaardige problemen ondervonden bij het bekomen van de vereiste reisdocumenten. Uit deze informatie blijkt voorts dat de Syrische vluchtelingencrisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië (PRS) worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied geen invloed heeft op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreeerde Palestijnen (PRL). Geregistreeerde Palestijnen (bij UNRWA of DAPR) kunnen aldus nog steeds zonder problemen hun reisdocumenten vernieuwen of verlengen. Het valt evenwel niet uit te sluiten dat de General Security, die aan de start staat van het uitvaardigen van nieuwe machine leesbare paspoorten voor Libanese burgers, een tijdelijk grotere administratieve inertie aan de dag legt voor PRL. De Raad stelt vast dat Cedoca de informatie vervat in de COI Focus van 14 juni 2017 gebaseerd heeft op een zo ruim mogelijk aanbod aan zorgvuldig geselecteerde bronnen, die aan elkaar werden getoetst. Cedoca contacteerde zowel overheden als internationale organisaties en lokale ngo's. Een overzicht van de geraadpleegde bronnen is opgenomen in de bibliografie achteraan het document. Vooralnog zijn er aldus geen aanwijzingen dat de houding van de Libanese autoriteiten ten overstaan van de in Libanon geregistreeerde UNRWA-Palestijnen die vanuit Europa wensen terug te keren naar Libanon, gewijzigd is en verzoeker brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker over een UNRWA-registratiekaart beschikt, alsook over een Palestijnse identiteitskaart. Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat verzoeker niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA, wat overigens in het verzoekschrift niet wordt betwist.

2.15. Voorts blijkt uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus "*Libanon. Veiligheidssituatie*" van 8 januari 2018, toegevoegd aan het administratief dossier en de aan de Raad op 15 maart 2019 overgemaakte COI Focus "*Libanon. Veiligheidssituatie*" van 7 augustus 2018) dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon nog steeds grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De meeste veiligheidsincidenten zijn geworteld in het Syrische conflict en men neemt een polarisatie waar tussen de soennitische en sjiiitische gemeenschap in het land. Anderzijds zit de recente Libanese burgeroorlog nog stevig verankerd in het collectieve Libanese geheugen en bij elke opstoot van spanningen zijn de verschillende politieke leiders geneigd om tot kalmte op te roepen. In 2017 kende Libanon een combinatie van politiek momentum, een verbeterde veiligheidssituatie en brede steun voor het leger. Met de verkiezing van een president, parlementsverkiezingen in mei 2018 en de vorming van een brede coalitieregering kwam een einde aan een lange periode van instabiliteit. Het geweld in Libanon is niet grootschalig en beperkt zich tot een schaduwoorlog in de vorm van aanslagen, grensgeweld tussen de strijdende partijen en sektarische kidnappings. Sinds begin 2015 stellen waarnemers echter een verbetering van de algemene veiligheidssituatie vast. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen van het leger en Hezbollah en door de ontwikkelingen in Syrië nam

de schaal van geweld af. Zo vindt er Tripoli sinds april 2014, op een zelfmoordaanslag in januari 2015 na, geen sektarisch geweld meer plaats tussen de alawitische en soennitische militieën. Daarnaast kwam een einde aan de golf van aanslagen met autobommen in de sjiiitische regio's, vooral in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. De laatste aanslag in Beiroet vond plaats op 12 november 2015 en betrof een dubbele zelfmoordaanslag in de zuidelijke sjiiitische wijk Bourj al-Barajneh. Van 2015 tot en met de zomer van 2017 concentreerde het gros van het geweld zich in de grensregio met Syrië, voornamelijk in de noordoostelijke Bekavallei (Arsal, Ras Baalbek). Jihadistische groeperingen richten er hun pijlen naast Hezbollah op het Libanese leger, dat als een bondgenoot van Hezbollah wordt beschouwd. Het leger, dat haar troepen in de grensregio versterkte, en Hezbollah belaagden op hun beurt extremistische groeperingen. Zo vonden er in de bergrijke grensregio gewapende confrontaties plaats tussen extremistische groeperingen, waaronder IS en Jabhat Fatah al-Sham / Hayat Tahrir al-Sham (het vroegere Jabhat al-Nusra) enerzijds, en het Libanese leger of Hezbollah anderzijds. In de zomer van 2017 voerden zowel het Libanese leger als Hezbollah grote militaire operaties uit gericht tegen de aanwezige militanten van IS en HTS/JFS. Hierbij vielen geen burgerslachtoffers te betreuren. De gewapende extremistische groeperingen verlieten na onderhandelingen met Hezbollah vervolgens collectief de grensregio, en het Libanese leger controleert nu nagenoeg de volledige Syrische-Libanese grens. Met het vertrek van de extremistische strijders kwam ook een einde aan de gewapende confrontaties tussen IS en JN/JFS/HTS die elkaar tot dan toe bekampten voor de controle van strategisch gebied langs de grens met Syrië. Sinds de aanvang van het conflict in Syrië voerden Syrische rebelligroepen raket- en mortieraanvallen uit op vermeende Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjiiitische gebieden Baalbek en Hermel. Het Syrische leger voerde op haar beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor Syrische rebelligroeperingen in soennitische grensregio's. Sinds begin 2015 namen deze aanvallen in intensiteit af. Na de zomer van 2017 werd er geen Syrisch grensgeweld meer gerapporteerd. In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is relatief stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Er vinden slechts kleine wederzijdse vergeldingsacties plaats, waarbij geen burgers gevisieerd werden en ook geen burgerslachtoffers vielen. Ook in 2017 bleef de situatie stabiel, en dit ondanks de dreigende retoriek langs weerskanten. In de Palestijnse kampen blijft, met uitzondering van Ayn al-Hilwah, de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen inspanningen om niet verwickeld te raken in het Syrische conflict. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers gevisieerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren. In Ayn al-Hilwah vonden van november 2016 tot november 2017 gewapende confrontaties plaats tussen de Palestijnse gezamenlijke veiligheidsmacht verbonden met Fatah en de radicaal islamitische groepen onder leiding van Bilal Badr, waarbij in het kamp minstens vijftig doden, waaronder verscheidene burgers, vielen. Tijdens de eerste helft van 2018 verminderden de spanningen en het geweld tussen Fatah en islamitische groeperingen en verlieten verschillende leden van de groeperingen het kamp, gaven zich over aan de autoriteiten, werden uitgeleverd of gearresteerd. In deze periode vielen in Ayn al-Hilwah vijf doden en een vijftiental gewonden. De nieuw gevormde Gezamenlijke Veiligheidsmacht ontplooidde zich in de meest gevoelige wijken maar de situatie blijft gespannen.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de ontwikkelingen in Syrië een negatieve uitwerking hebben in Libanon, waarbij ook burgerslachtoffers zijn gevallen en dat toenemende spanningen tussen leden van de verschillende geloofsgemeenschappen hebben geleid tot toenemend sektarisch geweld, dient na grondige analyse van de beschikbare informatie te worden besloten dat burgers in Libanon actueel geen reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met de argumentatie dat de situatie in Libanon erg kritisch is, dat het land kampt met de gevolgen van de Syrische oorlog en dat de zekerheid van de vluchtelingen in de vluchtelingenkampen niet kan gegarandeerd worden, brengt verzoeker geen afdoende concrete elementen bij die een ander licht kunnen werpen op voorgaande analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon. Waar hij onder verwijzing naar de informatie die werd toegevoegd aan het verzoekschrift nog aanvoert dat de situatie in de kampen dramatisch blijft, dat er sprake is van bomaanslagen die ook burgerslachtoffers maken, dat Bourj al-Barajneh sinds het begin van de Syrische oorlog het dichtst bevolkte kamp is en dat het totaal onmogelijk wordt om de veiligheidssituatie van de vluchtelingen in Libanon te garanderen, merkt de Raad vooreerst op dat verzoeker niet afkomstig is uit Bourj al-Barajneh, het kamp waarover in

verschillende van de neergelegde artikelen wordt bericht (het artikel *“Lebanon: Life for Palestinian refugees in Bourj el-Barajneh”* van OCHA van 1 juli 2013, het artikel *“From a lost refugee”* van The Electronic Intifada van 15 juli 2003, het artikel *“Refugee and return”* van The Electronic Intifada van 8 februari 2011, het artikel *“Nouveau arrivants à Bourj el-Barajneh, le camp palestinien le plus peuplé du Liban”* van Caritas Internationalis van 3 januari 2013, het artikel *“Palestinians in Lebanon: Death by neglect”* van IRIN en het artikel *“Lebanon: Mental Health Care in Burj el-Barajneh”* van MSF USA van 24 februari 2011). De artikelen *“Dans les camps palestiniens du Liban”* van UNICEF France en *“Poursuite des bombardements d'un camp palestinien, Le Liban de nouveau dans la tourmente”* van 22 mei 2007 gaan over de vernieling van het kamp Nahr el-Bared in 2007, waar verzoeker evenmin woonachtig was. Verzoeker is blijkens zijn verklaringen evenmin afkomstig uit de kampen Chatila en Beddawi, waar het artikel *“Dans les camps palestiniens surpeuplés du Liban”* van Vice van 9 juli 2014 over gaat, noch uit het kamp uit het kamp Mieh Mieh, waarover in het artikel *“Neuf Palestiniens tués dans un camp de réfugiés au Liban”* van Le Monde van 7 april 2014 wordt bericht. Geen van voormelde artikelen spreken zich overigens uit over de actuele veiligheidssituatie in Libanon in het algemeen of in de vluchtelingenkampen in het bijzonder. Hetzelfde geldt voor de bijgebrachte informatie die wél handelt over Ayn al-Hilwah (het artikel *“Liban: un mort dans des heurts dans un camp de réfugiés palestiniens”* van 28 februari 2017, het artikel *“Liban: mort dans un camp de réfugiés palestiniens”* van Le Figaro van 28 februari 2017, het artikel *“Notre séjour dans le camp de réfugiés palestiniens d'Ein El-Helweh au Liban”* van Collectif Palestine Libre van 26 mei 2013 en het artikel *“Liban: un mur près d'un camp palestinien”* van Le Figaro van 21 november 2016) en die van minder recente datum is dan de informatie waarop voorgaande analyse is gesteund.

2.16. De door verzoeker voorgelegde documenten zijn niet van dien aard dat zij de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen. Zijn oude en recentere identiteitskaart, zijn reisdocument en de reisdocumenten van zijn ouders, de UNRWA-kaart van zijn familie en het trainingsattest van UNRWA ondersteunen zijn identiteit, UNRWA-registratie, zijn herkomst uit Libanon, zijn familiesamenstelling en zijn opleiding, gegevens welke in het voorgaande niet in twijfel worden getrokken. Het attest van Fatah, de twee lidkaarten van Fatah, de twee brieven van Fatah al-Islam, de foto's van de schade aan zijn huis tijdens recente gevechten en het werkattest van zijn vader werden hoger reeds in aanmerking genomen. Het artikel over de situatie in Ayn al-Hilwe kan geen ander licht werpen op de beoordeling van de actuele veiligheidssituatie in het kamp. Verzoekers werkcontract in België is niet dienend voor de beoordeling van de door hem voorgehouden nood aan internationale bescherming.

2.17. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stelen op een correcte feitenvinding. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en dat verzoeker de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden.

2.18. Tot slot kan niet worden ingezien op welke wijze de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich bij het nemen van de bestreden beslissing schuldig zou hebben gemaakt aan machtsoverschrijding. Immers, van machtsoverschrijding is slechts sprake wanneer de bestuursverheid zich de bevoegdheid aanmatigt die de wet aan een ander overheidsorgaan heeft opgedragen, hetgeen *in casu* niet het geval is.

2.19. In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, besluit de Raad dat verzoeker conform artikel 1D van de Vluchtelingenconventie *juncto* artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet dient te worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus en dat verzoeker voorts niet aantoon dat de bepalingen van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake de subsidiaire beschermingsstatus op hem van toepassing zijn.

2.20. Waar verzoeker *in fine* vraag om, in uiterst ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er

essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes mei tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS